

[Anker Jørgensen]

I Nordisk Råd har vi indbudt til en parlamentarikerkonference for samarbejde om landene, der ligger omkring Østersøen. Det er også et nyt samarbejdsområde, der må tages op. Denne konference skal finde sted i Oslo i april. Det var allerede i efteråret, at vi foreslog og vedtog, at vi ville etablere en sådan konference mellem parlamentarikere. Det falder også udmærket i tråd med, at udenrigsministrene fra de samme lande skal mødes for at drøfte et eventuelt Østersøråd. Vi har fået, sådan føler jeg det i hvert fald, en udmærket aftale om, at man vil koordinere forberedelserne også med os. Det fremtidige nordiske samarbejde efter 1992 kommer i høj grad til behandling på den kommende session. Det helt afgørende problem i den forbindelse bliver spørgsmålet om, på hvilken måde vi kan få det nordiske og det europæiske bundet sammen. Og det er her, jeg har bemærket ministerens nervøsitet for, at det skulle blive for stærke bindinger. Jeg lider ikke af denne angst. Det er blevet endnu mere påtrængende, efter at ikke alene Sverige, men også Finland og forhåbentlig også Norge vil søge om optagelse i EF.

Jeg håber, vi kan anvende Nordisk Råd som et forum for samordning og koordinering i de større linjer, og til dette behøver vi Nordisk Ministerråd. Derfor vil det være godt, hvis ministerrådet også kunne etableres for udenrigsministrene, som jeg allerede har været inde på.

På samme måde må de nordiske parlamentarikere følge hele udviklingen op omkring Norden og EF. I den danske delegation er vi helt opmærksomme på dette behov for koordinering, og vi har haft et første nyttigt fælles møde af uformel karakter med Markedsudvalget. Jeg vil for resten i den forbindelse udtrykke min glæde over, at alle partierne i den danske delegation på praktisk talt alle områder har kunnet arbejde sig frem til en enig holdning. Danmark har oprådt om muligt endnu mere enigt end de andre nordiske lande i hele denne udviklingsproces.

Det er glædeligt, at vi i dag er enige om, at det nordiske samarbejde ikke alene skal fortsættes og styrkes, men at det netop skal styrkes med henblik på den europæiske udvikling. Det er foreløbig principielt; jeg håber, det også bliver reelt. Det er ikke længe siden, at visse politikere var klar til at smide, om jeg så må sige, tre skovfulde jord på det nordiske samarbej-

de. Men befolkningen skal vide, at der også er et nordisk perspektiv, eller, som det er moderne at sige, en nordisk dimension i den fremtidige europæiske udvikling.

Jeg vil gerne understrege, at parlamentarikerne i Nordisk Råds Præsidium har udtalt det ganske stærkt i en temmelig lang redegørelse, hvor det bl.a. siges: »For det første skal samarbejdet styrke de nordiske landes rolle og indflydelse i et mere og mere integreret Europa. For det andet skal Norden aktivt deltage i udformningen af den europæiske dagsorden.« Det er nye og det er gode toner, der næsten dag for dag vokser sig stærke i det nordiske samarbejde, og det er jeg tilfreds med. Det bør også være et vigtigt element i den debat, vi skal have op til folkeafstemningen den 2. juni i år. Jeg mener, det er vigtigt, at folketingsmedlemmer, der går ud i debatten omkring folkeafstemningen og det fremtidige Europa, også tænker nordisk og tænker på de muligheder, som det fremtidige nordiske samarbejde kan betyde i det europæiske samarbejde.

Helge Adam Møller (KF):

Jo, det er rigtigt, der er sket nye ting i det nordiske samarbejde i de senere år, som hr. Anker Jørgensen og ministeren også var inde på. Jeg kan huske fra sessionerne i Oslo og i Stockholm for 3 og 4 år siden, hvor der var nogle enkelte, flest fra Danmark, men også fra enkelte andre lande, der tog EF-problematikken og samarbejdet om Norden i Europa op, og hvor det store flertal sagde, at det ville man overhovedet ikke diskutere, det var ikke aktuelt. Nu er det stort set et enigt Nordisk Råd, der mener, at det er det, der er det nordiske samarbejdes mest essentielle del i fremtiden.

Jo, det nordiske samarbejde står foran en skillevej. Den dynamiske udvikling i Europa stiller Nordisk Råd over for helt nye udfordringer. Vi konservative i Danmark ønsker sammen med vores partifæller i de andre nordiske lande at være frontløbere i den videre udvikling af dette samarbejde.

For os i Norden er der nu to tendenser, vi må tage bestik af. Den ene tendens er det kommunistiske systems sammenbrud; det ændrer også det nordiske samarbejdes forudsætninger ganske afgørende. Lad mig blot nævne vore nye forbindelser med Estland, Letland og Litauen og de ændrede betingelser for det uden-